

למה מקקים מתים על הגב?

ארגון משותף עם ערן נוה
פתיחה: יום חמישי, 30 באוגוסט, 20:00 | שוקן 6, תל-אביב

וינטילטור שמח לבשר על פתיחת עונתו השנייה עם פתיחת התערוכה הקבוצתית למה מקקים מתים על הגב?

בכל הנוגע לציור, הטלת ספק בדרך כלל מתחקה אחר שביעות רצון מסוימת, כך למעשה בהדרגה ובהתאמה מתארגנות שאלות יסוד כגון, 'האם בד צריך להימתח על מסגרת?', 'מה בנוגע לצבע?', 'האם אובייקט כלשהו כלל נחוץ?', 'ומה לגבי חלל תצוגה?'

מבנה הסטודיאות של שוקן 6 ממוקם באזור התעשייה של דרום תל-אביב ומקיים פעילות למעלה מעשור על ידי חבריו והקהילה שצמחה ממנו. לאורך השנים שוקן 6 אירח תערוכות, אירועים, חזרות, שיתופי פעולה ומפגשים חברתיים שתרמו באופן בולט לעיצובה של קהילת האמנות הדרום תל-אביבית ולניסוחה של שפת אמנות מקומית.

למה מקקים מתים על הגב? בוחנת גישות, דימויים, נושאים, פלטות צבע, סגנונות, חומריות, תבניות ומשיחות מכחול שטופלו במדיום הציור. סקירה זו מקבצת עשרים ושישה ציורים שצוירו במהלך העשור האחרון על ידי עשרים ושש אמניות ואמנים. למה מקקים מתים על הגב? משאירה את הציור בקרבה לתנאי הייצור שלו ולגאוגרפיה בה הוא קורה. אם ברבות המקרים ציור מוצג בתנאים מיטביים, נקיים ומתכונתיים, מנותק מהלך הרוח והמציאות בו הוא לראשונה נגלה לאמן, הרי שכאן, הציור מוצג בסמוך לטבעו האמיתי. למעשה, היעדרו של האור בציור, גודלו הקטן וחומריותו ברת ההשגה מהווים מצד אחד אזכור למרחב התצוגה הנוכחי ומאידך לסטודיאות המאולתרים, הביתיים והקטנים שמהם נבחר. בין אם הציור בתערוכה מתואר על קנבס, נייר, חמר, שטיח סינתטי, גבס, קלקר או מתכת הקומפוזיציה מיטיבה לדמות עצם, דמות, סימן או התרחשות. הפעולה הציורית נעשתה באגביות אך ביעילות וכזו היא מאגדת שכבות של צבע ומשמעויות מעורפלות שבמבט ראשון דווקא עלולות להתפרש כישירות. הציורים שבתערוכה מתקשרים דרך הצבעה, רמיזה, שאילה, מחווה, תקיפה ומעל לכל על ידי חישונויות.

למה מקקים מתים על הגב? מוצבת על גבי קירות המבנה החיצוניים של שוקן 6, לאורכם של שערי בתי המלאכה השכנים ולצדיו של מגרש החניה המרכזי. כך למעשה באופן זמני התערוכה משנה את תפקידו של מרחב שגור זה ממרחב שימושי למרחב אמנותי. התערוכה הקבוצתית מוצגת בחוץ, בשעות הלילה ובמהלך ערב אחד בלבד. היא מעמידה את האילוצים הקיימים, החושיים, הזמניים והמרחביים כעקרונות המבניים שלה – שכן המשך מוגבל, 'הקוביה הלבנה' משועתקת אל מתחת לכיפת השמיים ואילו חושיו של המבקר בתערוכה מגיבים גם לציור וגם למאורעות היומיומיים שקורים – מכוניות חונות ונוסעות, צרצרים מצרצרים, חתולים מסתובבים, ריחות של שתן וזבל מפעפעים ואור הירח בוהק. לאפנות שכזו זיקה למיצג. סידור הציור במרחב פתאומי, מקוטע, מפתיע ובוטה. ממש עם הכניסה לתערוכה ציור קטן תלוי בתוך קיר גדול ממדים ובסמיכות לחניה מותר את רשמיה המידיים של אדריכלות חריגה (אנומלית). הציור זולג למרקמי הסביבה, לעצמים ולחומריות הקיימת, ולהפך: שכבות הכתם שהתגבשו עם הזמן על הרקע שעליו תלוי הציור מתמזגות איתו. במקום אחד למשל, המימיות שבציור הבריקה והנחשים של ערן נוה נדמית כזולגת לקיר הכורכר, ובמקום אחר ציור של טלפון ציבורי נוסטלגי שצויר על ידי עודד יעקב בטבעיות הופך למילה בתוך משפט קיים שנוצר מתוך הסביבה הקיימת: לעת עתה לגלגל, לצינור ולגרפיטי מתוסס גם טלפון ציבורי. העמימות הלא פתורה של תערוכה עירונית חד פעמית שכזו מאפשרת עימותים רבי משמעות בין ציור, אדריכלות מקומית, מיצג ושפה.

אמנים משתתפים: יוסי אסולין, ירון אתר, אבנר בן-גל, אמיר גבעון, עידו גורדון, רוני דורון, עומר הלפרין, אוריאל הרטוב, אורי זינדל, שחר יהלום, עודד יעקב, טמיר ליכטנברג, אלעד לרום, שיר מורן, ערן נוה, ינאי סגל, אסף סטי, שרון פדידה, אלכסנדרה צוקרמן, ליאור שחר, ורד שילוני, נטעלי שלוסר, אסתר שניידר, פרל שניידר, ישי שפירא קלטר, קרן תגר